

59 לך. 'צמל', הוא זמן הבגרות, ובינו שפגרה שוב אין לאביה רשות
 60 בה אלא הרי היא ברשות עצמה.
 61 מבאר המשנה: איזהו סימניה של צמל שבהגעתם נעשית בוגרת.
 62 רבי יוסי הגלילי אומר, משיעלה הקמט תחת הדד - שגדלו דדיה
 63 עד שבחלקם התחתון הם נכפלים מעט על החזה ונוצר שם כמין
 64 קמט. רבי עקיבא אומר, משיגדלו עוד יותר ויטו הדדים למטה. כן
 65 עזאי אומר, משישחיר הפיזומת שהוא ראש הדד. רבי יוסי אומר,
 66 כדי שיהא אדם נותן ידו על העוקץ - על חודו של הדד שממנו
 67 התינוק יונק והוא שוקע בפנים ושוהא מעט מלחזור.

גמרא

68 הגמרא מבאר את שורשן של הלשונות 'פגה', 'בוחל' ו'צמל'. שנינו
 69 במשנה: פגה עזרה תנוקת. ולשון 'פגה' היא בדרבתיב (שה"ש ב יג)
 70 'התאנה הנמה פניה', והם תאנים שטרם התבשלו.
 71 שנינו עוד במשנה: בוחל אלו ימי הנעורים, השם 'בוחל' הוא בדרבנן
 72 במשנה (מעשרות פ"א מ"ב) התאנים חייבות במעשר משיבחו.
 73 ובביאור משנה זו אמר רבה בר בר חנה אמר רב, דהיינו משיבין
 74 ראשיהן, שפירות התאנה משתנים כשהם גדלים, וכן כשהוד גדל
 75 ומשתנה הרי זה סימן נערוה.
 76 פירוש נוסף ללשון 'בוחל': ואיבעית אימא מהכא, 'ותקצר נפשי
 77 בהם וגם נפשם בחלה ב' (זכריה יא ח), כלומר, שגם נפשם, והיינו
 78 זכרונם, היה גדול במעי וממלא ומציק את רוחו, ו'בוחל' הוא לשון
 79 גדול. ואלו הם ימי הנעורים, שכבר גדלה.

80 השם 'צמל' הוא כינוי לפרי שבשל כל צרכו, כמאן דאמר - כמי
 81 שאומר יצתה מלאה, כלומר, מילה זו היא נוטריקון של יצתה
 82 'מלאה', כלומר, שהפרי גדל ונתמלא, והוא משל לתקופת הבגרות.
 83 שנינו במשנתנו: ואיזהו סימניה, רבי יוסי הגלילי אומר משיעלה
 84 הקמט. מפרשת הגמרא: אמר שמואל, לא משיעלה הקמט מפשי
 85 כפי שיכול להשתמע בפשטות, אלא כדי שתחזור ידיו לאחוריה
 86 ונראית כמי שיעלה הקמט תחת הדד.
 87 מספרת הגמרא: שמואל ברוך וחקר אחרי תכונות הסימנים שלמעלה
 88 באמתיה - על דוגמת שפחתו הכנענית, ויהב לה ארבע זוזי דמי
 89 בושתה - ומאחר שבייש אותה בכך, נתן לה ארבע זוזים כדמי
 90 בושתה שבביל להנצל מעונש שמים. ומפרשת הגמרא: שמואל
 91 לטעמיה, דאמר שמואל במקום אחר, נאמר בענין עבדים כנעניים
 92 (ויקרא כה מו) 'לעולם בהם תעבדו', לעבודה בלבד נתתים לכם
 93 ולא לבושה, שאסור לביישם.

94 הגמרא מספרת באותו הענין: שמואל מייחד להן - היה מייחד כל
 95 שפחה לעבד מסוים, ולא היה מפקידן, ונהג כך בשביל לא לביישן.
 96 אבל רב נחמן היה מחליף להן את של זה בזה ולא היה מקפיד על
 97 בושתן של השפחות. רב ששת זלול בשפחותיו עוד יותר מזה וקמר
 98 להן לערבי - והיה מפקיד אותן לערביים ונהג בהן מנהג הפקר.
 99 ואמר להן אודהרו מישראל - והיה מזהיר לשפחות שתוהרנה
 100 מישראל, שלא יכשל בהן, שהרי ישראל אסור בשפחה כנענית.
 101 שנינו במשנתנו: רבי יוסי אומר בו' כדי שיהא נותן ידו על העוקץ
 102 והוא שוקע ושוהא לחזור. מבררת הגמרא: מאי - מהו עוקץ. אמר
 103 שמואל והו עוקצו של דד, שממנו התינוק יונק.

104 דעות נוספות בענין סימני הבגרות: תנו רבנן בתוספתא (פ"ו ה"ג),
 105 אלו הן סימני בגרות, רבי אליעזר ברבי צדוק אומר משייתקשקשו
 106 הדדין, כלומר שיהיו גדולים הרבה עד שינוע לבאן ולכאן בניעתם,
 107 רבי יוחנן בן ברוקה אומר משיבסיף - משישחיר ראש החוטם -
 108 הקצה של העוקץ.

109 הגמרא תמדה: משיבסיף, אוקונה לה - הלא משישחיר החוטם זהו
 110 זמן קנה.
 111 רב אשי מגיה את התוספתא: אלא אמר רב אשי, משיפציל ראש
 112 החוטם - משיראה נקב בראש העוקץ שממנו ראוי לצאת החלב.
 113 ממשיכה התוספתא: רבי יוסי אומר, משתקוף העמרה את העוקץ,
 114 כלומר, שיהיה העוקץ גדול ועבה ומוקף עטרה. רבי שמעון אומר,
 115 משנתמעה

1 ומכל מקום העיסה תיקת בתלה, ואף שתרומה פטורה מחלה אין
 2 אומרים שמחמתה תפטר כל העיסה, לפי שמדאורייתא התרומה
 3 בטלה ברוב ונחשב הכל חולין, ורק שחכמים החמירו שלא תהיה
 4 בטלה פחות מאחד במאה, וכיון שאין כאן דין תרומה אלא מדרבנן,
 5 אין העיסה נפטרת מחיוב חלה דאורייתא, וכן אינה נפסקת העיסה
 6 במבול יום - בניעת אדם או כלי שטבל היום מטומאתו שנטמא
 7 באב הטומאה ולא העריב שמשו, שהוא שני לטומאה, ואם נגע
 8 בתרומה עושה אותה שלישי לטומאה, אמנם העיסה המדומעת אינה
 9 נפסלת, משום שמדאורייתא התרומה שבה בטלה, דברי רבי מאיר
 10 ורבי יהודה. רבי יוסי ורבי שמעון פוטרין מן החלה, משום
 11 שלדעתם חלה בזה דרבנן, וכיון שיש בתוך עיסה זו תרומה, אף
 12 שאין דינה כתרומה אלא מדרבנן, הרי היא פוטרת את העיסה מחלה
 13 שגם היא דרבנן.

14 הגמרא ממשיכה את הראיה: סברה - סברו בני הישיבה, מאן
 15 דאמר תרומה בזמן הזה דאורייתא סובר שגם חלה בזמן הזה
 16 דאורייתא, ומאן דאמר תרומה בזמן הזה דרבנן סובר שגם חלה
 17 בזמן הזה דרבנן. והנה רבי יוסי פטר עיסה המדומעת מחלה, ואי
 18 אמרת בשלמא קסבר רבי יוסי חלה בזמן הזה דרבנן, אם כן אתי
 19 (בא) דמוע דרבנן ומפקע (ומפקיע) חלה דרבנן. אלא אי אמרת
 20 חלה בזמן הזה דאורייתא, קשה, וכי אתי דמוע דרבנן ומפקע חלה
 21 דאורייתא. אלא סובר רבי יוסי חלה בזמן הזה דרבנן, ואם כן, גם
 22 תרומה בזמן הזה דרבנן, והוא סיוע לתירוץ שנאמר בגמרא לעיל
 23 (מו:).

24 הגמרא דוחה את הסיוע: ודלמא קסבר רבי יוסי שתרומה בזמן הזה
 25 דאורייתא, ורק חלה דרבנן, וכדאמר - וכדאמר - וכמו שהשיב רב הונא
 26 בריה דרב יהושע לחכמים, כדלהלן. דאמר רב הונא בריה דרב
 27 יהושע, אשבחתינהו לרבנן דבי רב - מצאתי תלמידים שבבית
 28 המדרש דיתבי וקאמרי - שהיו יושבים ואומרים, אפילו למאן
 29 דאמר תרומה בזמן הזה דרבנן, מכל מקום חלה דאורייתא, שהרי
 30 בשבע שנים שכתבו את הארץ בימי יהושע בן נון ושבע שנים
 31 שהלכו אותה לשבטים כבר נתחייבו בחלה, משום שכתוב בעניינה
 32 (במדבר טו יח) 'בבאכם אל הארץ, והרי באה, והרי באה, ולא נתחייבו בתרומה
 33 ובמעשר, משום שבמעשר כתוב (דברים יד כב) 'עשר תעשר את כל
 34 תבואת ירעך, ומשמע שאינם חייבים עד שיביא כל אחד ואחד את
 35 שלו, והיינו לאחר חלוקת הארץ, וכמו כן בזמן הזה, שמקצת הארץ
 36 ביד ישראל ומקצתה בידי אומות העולם, פטורים מתרומה
 37 מדאורייתא, אבל חייבים בחלה. ואמינא להו אגא - ואני אמרתי
 38 להם, אפילו למאן דאמר תרומה בזמן הזה דאורייתא, חלה דרבנן,
 39 דתניא בברייתא, נאמר בענין חלה (במדבר טו יח), 'בבאכם אל
 40 הארץ אשר אני מביא אתכם שמה. והיה באבאכם מלחם הארץ
 41 תרימו תרומה לה'. אי 'בבאכם, יכול משנבנסו לה שנים ושלשה
 42 מרגלים יתחייבו בחלה. תלמוד לומר 'בבאכם', והיינו שרק בכיאת
 43 כולכם אמרתי שתחייבו בחלה ולא בכיאת מלקצתם, וכי
 44 אסקינהו עזרא - והרי כשהעלה עזרא את בני הגולה מבבל, לא
 45 בולחו סלוק - לא כולם עלו אלא מקצתם, אם כן לא נתקדשה אז
 46 הארץ לענין חלה, ולכן גם בזמן הזה אין חיוב חלה אלא מדרבנן.

משנה

47 המשנה עוסקת בתקופות חיי האשה: משל משלו חכמים בענין
 48 תקופות האשה. תחילה נמשלת לפגה - תאנה שלא בשלה כל
 49 צרכה, ולאחר מכן לבוחל - פרי שגדל מעט, ואחר כך לצמל - לפרי
 50 שבשל כל צרכו.
 51 ומפרשת המשנה: 'פגה', עזרה תנוקת, והוא כל זמן שאין לה סימנים
 52 לא בדרים ולא בשערות שבאותו המקום. 'בוחל', אלו ימי נעוריה,
 53 שכאשר יש לה קצת סימן בדרים, בדומה לפרי שגדל מעט, בידוע
 54 שהביאה שתי שערות למטה, ונערה היא. כוז וכו' - בין בקטנה ובין
 55 בנערה אמרו חכמים שאביה זכאי במציאתה, וכמעשה ידיה,
 56 שאם הרויחה על ידי מלאכתה, השכר שייך לאביה, וכדאמר
 57 נרדכי, שאם נדרה, יכול אביה לבטל את נידרה על ידי שאומר 'מופר

מוליד, והאיש נקרא 'סריס', המושג מבארת מתי נעשית האשה
 איילונית ומתי נעשה האיש סריס, וכן מבארת את דינם לענין יבום.
 בת עשרים שנה שלא הביאה שתי שערות ורוצה להוכיח שהיא
 איילונית על מנת להפטר מזיקתה ליבום, הביאה ראיה שהיא בת
 עשרים שנה והיא איילונית, ואיילונית לא חולצת ולא מתיבמת
 אלא מותרת להנשא לכל אדם בלי חליצה.
 בן עשרים שנה שלא הביא שתי שערות, ומת אחיו שהיה נשוי ולא
 היו לו ילדים, ומתוך כך נתערר נידון לגבי זיקת יבום, כלומר, האם
 אשת אחיו צריכה יבום או חליצה, יבום או חליצה היא להנשא לאחר
 לאלתר כיון שהאח החי אינו בר יבום. אם רוצים קרובי האשה
 להתירה, יביאו ראיה לגבי האח החי שהוא בן עשרים שנה והוא
 סריס, וסריס לא חולץ ולא מביא, ולכן אשת המת מותרת להנשא
 לכל אדם בלא חליצה. אלו דברי בית הלל וזמן האיילונית
 והסריס תלוי בעשרים שנה.
 בית שמאי אומרים, זה וזה - בין איילונית ובין סריס נעשים כשהם
 בן שמונה עשרה.
 רבי אליעזר אומר, הוצר דברי בית הלל, בן עשרים, והתקבץ
 דברי בית שמאי, בת שמונה עשרה. והטעם לחלק בין איש לאשה,
 לפי שהאשה ממהרת לבא לכלל גדלות לפני האיש, שכן באשה
 הזמן הראוי להיות גדולה הוא שנים עשרה שנה, ואילו בזכר, שלש
 עשרה שנה (לעיל מה):

נמרא

במשנתנו מבואר שכן עשרים שלא הביא שתי שערות נעשה סריס,
 ומקשה הגמרא שיש בכך סתירה בין המשניות: ורמינהי - והקשו,
 שביבמות (צו ע"א ע"ב) מפרטות המשניות כמה דינים המיוחדים
 ליבם קטן, ומסיימת שם המשנה, אחד לי בן תשע שנים ויום אחד
 ואחד לי בן עשרים שלא הביא שתי שערות, דינים אחד לענין
 היבום, שגם בן עשרים שלא הביא שתי שערות, יבם קטן הוא. ומוכח
 שכן עשרים שלא הביא שתי שערות אינו נעשה סריס, שאם היה
 סריס, לא היה דינו כיבם קטן.
 מתרצת הגמרא: אמר רב שמואל בר רב יצחק אמר רב, והוא
 שגולדו בו סמיני סריס - מה שנאמר במשנתנו שכן עשרים שלא
 הביא שתי שערות נחשב ויבם, מדובר באופן שגולדו בו סמיני סריס
 המפורשים ביבמות (פ:), אבל במשנה שהוקשה ממנה לעיל, מדובר
 בבן עשרים שלא הביא שתי שערות ולא הביא סמיני סריס, שאינו
 בחזקת סריס אלא קטן הוא.
 רבא מסייע לתירוץ זה: אמר רבא, דיקא נמי דקתני - כך מדוקדק
 גם ממה ששינו במשנתנו, יביאו ראיה שהוא בן עשרים והוא
 סריס, וכיון שלא שנו בלשון 'הרי הוא סריס', משמע שמלבד הראיה
 שהוא בן עשרים צריך גם להביא ראיה שהוא סריס. מסיקה הגמרא:
 שמע מינה - אכן מוכח כמו שדקדק רבא.
 מבררת הגמרא: ובי לא נולדו לו סמיני סריס וגם שערות לא הביא,
 עד כמה חזיקונו כקטן. משיבה הגמרא: תני רבי חייה, עד רוב
 שנותיו, והיינו עד שלשים ושש שנה, שהרי כתוב (תהלים צ') ימי
 שנותינו בהם שבעים שנה, נמצא שלשים וחמש שנה הם חצי חייו
 של אדם, ושלשים ושש שנה הן רוב שנותיו, ומכאן ואילך מוחזק
 כסריס וגדול הוא.
 מספרת הגמרא: כי אתו לקמיה דרבי חייה - כאשר היו באים לפני
 רבי חייה לשאול דבר נער בן עשרים שלא הביא שתי שערות ולא
 הביא סמיני הסריס, אי כחיש - אם היה רואה שהנער כחוש בבשרו,
 אמר להו אבריה - היה אומר להבריאו על ידי אכילה ושתייה, אי
 פריא - ואם היה הנער בריא בשר, אמר להו אבריה - הכחישוהו
 על ידי מיעוט אכילה. דתני סמינים - שסימני הסריס יזמנין דאתו
 מחמת פחישותא - לפעמים באים על ידי הכחשה, ויזמנין דאתו
 מחמת פריאותא - לפעמים הם באים על ידי השמנה.
 במשניות הקודמות כל מספרי השנים מוזכרים בתוספת 'ויום אחד'
 המורה על כך שמדובר בשנים שלמות, כגון 'בת שלש שנים ויום

הקף - משיתרכך המקום התפוח שבתחתית הבטן.
 התוספתא מביאה מיימרא נוספת של רבי שמעון, שממנה מבואר כמו
 כן שהבגרות תלויה ב'נתמעך הקף': וכן היה רבי שמעון (בן יוחי)
 אומר, שלשה סימנין נתנו חכמים פאשה מלמטה - באותו המקום
 וכנגדן מלמטה - בדדים. פנה מלמטה - כשעדיין לא גדלו הדדים
 בידוע שלא הביאה שתי שערות למטה, וקטנה היא. בוחל מלמטה
 - כשהדדים מתחילים להשתנות ולגדול בידוע שהביאה שתי
 שערות למטה, והרי היא נערה. צמל מלמטה - כשיש לה סימן
 מובהק בדדים בידוע שנתמעך הקף, והרי היא בוגרת.
 מבררת הגמרא: מאי קף שהזכיר רבי שמעון. משיבה הגמרא: אמר
 רב הונא, מקום תפוח יש למעלה מאותו מקום - למעלה ממקום
 הערוה, והיינו בתחתית הבטן, ופיון שפגדלת האשה, המקום ההוא
 מתמעך - מתרכך והולך.
 במשנה ובתוספתא לעיל הובאו שבע שיטות לגבי סימני הבגרות,
 והגמרא מבררת איך נוקטים להלכה: שאילו חכמים את רבי, הלכה
 כדברי מי. שלח להו ו-להם) רבי, הלכה כדברי פולן לתחמיר,
 כלומר יש לחוש לכל אחת מהשיטות, ואם הביאה אחד מהסימנים
 מחזיקים אותה כספק בוגרת.
 הגמרא מביאה מלוקת לגבי מה אמר רבי הלכה כדברי כולם
 להחמיר: רב פפא ורב חיננא פריה דרב איקא נחלקו, חד מתני
 אהא - אחד מהם שנה את דברי רבי לגבי סימני הבגרות, וכדלעיל,
 וחד מתני אהצר צורית - לגבי דין חצר המחייבת במעשר, כדלהלן.
 פירות שלא הופרשו מהם תרומות ומעשרות נקראים טבל ואסורים
 באכילה. אמנם אמרו חכמים (ב"מ פח). שאין הטבל מתחייב בתרומה
 ומעשר עד שיכנס לחצר ואו לבית, והוא שתהיה חצר זו משתמרת.
 ונחלקו התנאים מה היא החצר המשתמרת לענין זה: דתנן במשנה
 (מעשרות פ"ג מ"ה) איזויה חצר הצורית, שתיבת כמעשר, רבי
 שמעון אומר כגון חצר הצורית, שהכלים נשמרים בתוכה. מבררת
 הגמרא: מאי חצר הצורית. אמר רבה בר בר חנה אמר רבי זחנן,
 שכן בעיר צור היו אנשים מושיבין שומר על פתח החצר, ולכן
 ראויה היא למשמירת כלים.
 ממשיבה המשנה: רבי עקיבא אומר, כל שאין שם אדם מסוים
 לפתוח ולנעול אלא שאחד פותח ואחד נועל, כגון חצר של שני
 שותפים, פטורה, שאינה נחשבת חצר משתמרת.
 רבי נתניה אומר, כל חצר שאין אדם בוש לאכול בתוכה מפני
 עוברים ושבים, נחשבת משתמרת ותיבת.
 רבי יוחי אומר, אף אם אין אדם בוש לאכול בתוכה, אבל כל
 שנגנבים לה אנשים זרים מבחוץ ואין בעלי החצר אומרים לו
 לנכנס 'מה אתה מקבץ', אינה נחשבת משתמרת ופטורה.
 רבי הונא אומר, אם היו שתי חצרות זו לפני זו, הפנימית
 תיבת, משום שאין בני החיצונית נכנסים בה, והחיצונית פטורה
 משום שגם בני הפנימית פותחים אותה בשביל להכנס או לצאת והרי
 היא חוצר השתפים.
 הגמרא מבררת כיצד נוקטים להלכה: שאילו חכמים את רבי, הלכה
 כדברי מי. אמר להו רבי, הלכה כדברי פולן לתחמיר, שספק הוא,
 ולכן אפילו אם אינה משתמרת אלא במידה מועטת, שאין אדם בוש
 לאכול בתוכה, מחייבת במעשר, ומאידך, אין מחשיבים את הפירות
 כמחויבים במעשר בתורת רבא עד שתהיה בחצר המידה המירבית
 של השמירה, והיינו שיהיה שם שומר קבוע.

משנה

דרך אדם בריא להביא סימני גדלות, שהם שתי שערות באותו
 המקום, מיד בהגעתו לכלל שני הגדלות ושהם שנים עשרה שנה
 לנקה ושלש עשרה לזכר, ולפעמים מתעכב מלהביא כמה שנים,
 וכשיבואו הסימנים נעשה גדול. אמנם יש שאינם מביאים סימנים גם
 לאחר שנים רבות, וזאת תלויה ליקוי בבריאות גופם. הביטוי העיקרי
 של ליקוי זה הוא בכך שאין בטבע איש או אשה כאלה יכולת
 להוליד, לפיכך אשה כזו נקראת 'איילונית' על שם איל זכר, שאינו

מפיה אנו חיינ! אלא הרי זו בחזקת בעולה עד שלא תתארס, והטעתו, עד שתביא ראיה לדבריה.

משניות מבוארות – קהתי

ממון, אנו אומרים: העמד ממון בחזקת בעליו והמוציא מחברו עליו הראיה. והלכה כרבן גמליאל ורבי אליעזר (רמב"ם הל' אישות יא, יא).

בתולה, והיה מקחו מקת טעות, עד שתביא ראיה לדבריה – שלאחר האירוסין נאנסה. דעת רבי יהושע היא, שהואיל ויש כאן צד

המשך ביאור למס' נדה ליום שלישי עמ' א

1 רבא את צדדי הספק; אם תמצא לומר פתח עקירה אוליגין – אפילו
2 אם תפשוט את הספק שהסתפקנו לעיל לגבי שכבת זרע, ותאמר
3 שהולכים אחר שעת עקירה ומטמאת, אי אפשר ללמוד משם לגבי
4 מימי רגליה של זבה, כי אולי הני מילי שכבת זרע, ולא מצי נקיט
5 לה – שלאחר עקירתה אינו יכול למונעה מלצאת לחוץ, לפיכך אנו
6 הולכים בה אחר שעת עקירה כיון שעקירתה ודאי לצורך יציאתה.
7 אבל מימי רגליה של זבה, דמצי נקיט לה – שיכולה למונעם שעה

8 אחת שלא יצאו, לא הולכים בהם אחר שעת עקירה אלא אחר שעת
9 יציאה, ואז היא כבר טהורה. או דילמא לא שנתא בין שכבת זרע לבין
10 מימי רגליה של זבה, ובכל אופן שעת עקירה קובעת, וטמאים.
11 מסיקה הגמרא: תיקו.
12 שאלה נוספת מעין הקודמות: בעי רבא, עובדת כוכבים זבה]
13 שצעקרו מימי רגליה אבל לא יצאו לחוץ,

המשך ביאור למס' נדה ליום שבת קודש עמ' ב

1 אחד' (לעיל מד:), שהכוונה שמלאו לה שלש שנים שלמות ונכנסה
2 ליום הראשון של שנתה הרביעית וכן 'בן תשע שנים ויום אחד'
3 (לעיל מה:), 'בת אחת עשרה שנה ויום אחד' (לעיל מה:), ואילו
4 במשנתנו שנינו 'בת עשרים שנה' ולא מוזכר 'יום אחד'. הגמרא דנה
5 האם שינוי לשון זה מורה על הבדל בדיו.
6 אמר רב, הלכתא ככולי פרקין מעת לעת – כל השנים המוזכרות
7 בפרקנו זה הן שנים שלמות מיום אל יום, ואין אומרים שיום אחד של
8 שנת העשרים יחשב כשנה וכיון שיעברו עליו תשע עשרה שנים ויום
9 אחד יקרא 'בן עשרים' ולענין המדובר במשנתנו. ואף על פי שלא
10 נאמר במשנתו 'בן עשרים שנה ויום אחד', הרי זה כאילו נאמר 'יום
11 אחד'. ועולא אמר, דתנן תנן ודלא תנן לא תנן – במשניות ששינונו
12 בהן בפירוש 'יום אחד', כגון בת שלש שנים ויום אחד, וכן כל שאר
13 המשניות חוץ ממשנתנו, צריך שנים שלמות, ובמקום שלא שינונו
14 'יום אחד' אין צריך שנים שלמות, אלא משנכנס יום אחד בשנת
15 העשרים הרי זה 'בן עשרים'.

16 בגמרא מקשה על רב: בשלמא לעולא, שמחלק בין משנתנו לשאר
17 המשניות, חיינו דקתני קרא יום אחד – שזהו ששינונו במשניות
18 לעיל 'יום אחד', והקרא במשנתנו לא קתני 'יום אחד', משום
19 שבמשנתנו אין צריך שנים שלמות. אלא קרב, ליתני – ראוי היה
20 שישנה התנא גם במשנתנו 'יום אחד', ומדוע שינה את לשונו
21 ממשניות הקודמות.

22 הגמרא מוסיפה להקשות על רב: ועוד קשה, דתניא בברייתא, רבי
23 יוסי בן כיפר אומר משום רבי אליעזר, שנת עשרים שניצאו ממנה
24 שלשים יום, והיינו שמלאו לו תשע עשרה שנים שלמות ועוד
25 שלשים יום משנתו העשרים, הרי היא בשנת עשרים לכל דבריה,
26 שאם לא הביא שתי שערות ויש בו סימני סריס, הרי הוא סריס. וכן
27 הורה רבי בלוד, שאין צריך שנים שלמות בענין זה, ושנת שמנה
28 עשרה שניצאו ממנה שלשים יום הרי היא בשנת שמנה עשרה לכל
29 דבריה, ואם לא הביא שתי שערות והביא סימני סריס, הרי הוא
30 סריס.

31 הגמרא מסיימת את הקושיא: בשלמא דסתירת דברי רבי ודרבי יוסי
32 בן כיפר אומר משום רבי אליעזר, שנת עשרים שניצאו ממנה
33 שלשים יום, והיינו שמלאו לו תשע עשרה שנים שלמות ועוד
34 שלשים יום משנתו העשרים, הרי היא בשנת עשרים לכל דבריה,
35 שאם לא הביא שתי שערות ויש בו סימני סריס, הרי הוא סריס. וכן
36 הורה רבי בלוד, שאין צריך שנים שלמות בענין זה, ושנת שמנה
37 עשרה שניצאו ממנה שלשים יום הרי היא בשנת שמנה עשרה לכל
38 דבריה, ואם לא הביא שתי שערות והביא סימני סריס, הרי הוא
39 סריס.

40 הגמרא מוסיפה להקשות על רב: ועוד קשה, דתניא בברייתא, רבי
41 יוסי בן כיפר אומר משום רבי אליעזר, שנת עשרים שניצאו ממנה
42 שלשים יום, והיינו שמלאו לו תשע עשרה שנים שלמות ועוד
43 שלשים יום משנתו העשרים, הרי היא בשנת עשרים לכל דבריה,
44 שאם לא הביא שתי שערות ויש בו סימני סריס, הרי הוא סריס. וכן
45 הורה רבי בלוד, שאין צריך שנים שלמות בענין זה, ושנת שמנה
46 עשרה שניצאו ממנה שלשים יום הרי היא בשנת שמנה עשרה לכל
47 דבריה, ואם לא הביא שתי שערות והביא סימני סריס, הרי הוא
48 סריס.

49 הגמרא מוסיפה להקשות על רב: ועוד קשה, דתניא בברייתא, רבי
50 יוסי בן כיפר אומר משום רבי אליעזר, שנת עשרים שניצאו ממנה
51 שלשים יום, והיינו שמלאו לו תשע עשרה שנים שלמות ועוד
52 שלשים יום משנתו העשרים, הרי היא בשנת עשרים לכל דבריה,
53 שאם לא הביא שתי שערות ויש בו סימני סריס, הרי הוא סריס. וכן
54 הורה רבי בלוד, שאין צריך שנים שלמות בענין זה, ושנת שמנה
55 עשרה שניצאו ממנה שלשים יום הרי היא בשנת שמנה עשרה לכל
56 דבריה, ואם לא הביא שתי שערות והביא סימני סריס, הרי הוא
57 סריס.